

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-106/21-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja kojeg zastupaju odvjetnici, svaki pojedinačno, iz Odvjetničkog ureda protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Buje, Buje, Istarska 2, koju zastupa opunomoćenik radi obnove postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 22. srpnja 2021.

p r e s u d i o j e

- I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/21-11/41, urbroj: 376-08-21-2 od 11. veljače 2021.
- II Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.
- III Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi nadoknadi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.
- IV Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbija se prijedlog tužitelja za obnovu postupka i poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/263, urbroj: 376-10-18-20 od 14. studenog 2018. (točka 1. izreke), te se odbija tužiteljev zahtjev za naknadu troška (točka 2. izreke). Navedenim rješenjem tuženika od 14. studenog 2018., donesenim povodom zahtjeva zainteresirane osobe, utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama na kojima ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta od 20. prosinca 2016., a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravlanje i održavanje svoje EKI, te da zainteresirana osoba ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz tog rješenja.

2. Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbenim razlozima, u bitnom, upire na pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: 88 PŽ-3717/2018-7 od 26. listopada 2020., kojom je utvrđeno da je otkaz Ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama T 45-125/2010 od 21. prosinca 2010. (dalje u tekstu: Ugovor o služnosti), kojeg je Grad Buje izjavio 27. veljače 2017., neosnovan i bez pravnog učinka. Unatoč pravomoćnoj presudi nadležnog suda kojom je o pitanju otkaza ugovora o služnosti odlučeno drukčije nego što je to pitanje (kao prethodno pitanje) riješilo upravno tijelo, tuženik je nakon provedenog postupka osporenim rješenjem odbio prijedlog za obnovom predmetnog postupka. Tužitelj je mišljenja je da su se donošenjem pravomoćne presude o glavnom pitanju ispunili svi uvjeti iz članka 123. stavka 2. točke 3. u vezi članka 55. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj 47/09.- dalje u tekstu: ZUP), prema kojem je službena osoba vezana pravomoćnom odlukom nadležnog tijela kojom je riješeno prethodno pitanje, radi čega je u konkretnom slučaju tuženik bio dužan dopustiti obnovu postupka te, vezano s utvrđenjima iz pravomoćne presude, riješiti upravnu stvar. Ukazuje na dosadašnju praksu ovoga Suda, u kojoj je zauzet stav da se odredba članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine", broj 152/11., 151/14. i 95/17.-dalje u tekstu: Pravilnik) tumači i primjenjuje na način da nema procesnih i materijalnih pretpostavki da tuženik utvrđuje naknadu za pravo puta ako postoji koje drugo pravo po kojem infrastrukturni operator već plaća naknadu za korištenje cestovnog zemljišta. Smatra očitim da je tuženik u svojem rješenju iz 2018., pogrešno prethodno utvrdio kako između stranaka ne postoji uređen odnos koji bi predstavljao neko drugo pravo na temelju kojeg tužitelj zainteresiranoj osobi već plaća naknadu za korištenje nekretnina, dok sada, u osporenom rješenju, toj istoj činjenici oduzima bilo kakav značaj. Apsurdnost osporenog rješenja dodatno se ogleda u posljedicama koje bi ono imalo za tužitelja odnosno u činjenici da bi u slučaju njegovog opstanka tužitelj zainteresiranoj osobi bio dužan plaćati dvije naknade za korištenje nekretnina, po dvije različite pravne osnove, i to naknadu za pravo služnosti prema Ugovoru o služnosti, jer je navedeni ugovor i dalje na snazi i proizvodi pravne učinke te naknadu za pravo puta prema rješenju iz 2018. godine. Navedeno bi ujedno značilo da u odnosu na EKI koji je položen na nekretninama zainteresirane osobe istovremeno egzistiraju dva prava - pravo služnosti te pravo puta, što pravno nije moguće niti je dopušteno. Stoga, a budući je nadležni sud pravomoćno presudio da na predmetnim nekretninama postoji pravo služnosti, na temelju kojeg prava tužitelj zainteresiranoj osobi plaća naknadu za njihovo korištenje, time je u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika i usvojenog stajališta Visokog upravnog suda RH, isključena primjena prava puta. Nastavno tužitelj upire na odredbe članka 27. i 29. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.-dalje u tekstu: ZEK), zaključujući da pravo puta može stupiti na mjesto temelja za utvrđenje infrastrukturnog operatora samo ako ne postoji drugo pravo korištenja (ovdje Ugovor o služnosti). Stoga ako se u upravnom sporu spori način i uopće prestanak tog drugog prava (izjava o otkazu), tada je i pitanje valjanosti izjave o otkazu prethodno pitanje. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu da usvoji tužbeni zahtjev, poništi osporeno rješenje tuženika te dopusti obnovu postupka, poništi u cijelosti rješenje tuženika od 14. studenog 2018. i odbije/odbaci zahtjev

zainteresirane osobe, podredno, usvoji tužbeni zahtjev te poništi osporeno rješenje, sve uz obvezu tuženika podmiriti tužitelju troškove ovog postupka. Na kraju, ovom Sudu izričito predlaže održavanje rasprave.

3. Tuženik, u odgovoru na tužbu, predlaže ovom Sudu da uzme u obzir pravno shvaćanje izraženo u ovosudnoj presudi, poslovni broj: UsII-369/20-9, iz koje proizlazi da utvrđenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske ne predstavlja razlog u smislu odredbe članka 123. stavka 2. točke 3. ZUP-a, odnosno da se ne radi o rješenju koje se temelji na prethodnom pitanju zbog kojeg bi trebalo dozvoliti obnovu postupka, te da presude drugih sudova, pa i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske na kojoj tužitelj temelji svoj prijedlog za obnovu upravnog postupka, a u vezi s otkazom ugovora o služnosti, ne dovodi do drukčijeg rješenja ove stvari. U skladu s navedenim, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, smatra osporeno rješenje zakonitim, pri čemu, u bitnom, upire na stajalište ovoga Suda, izraženo u presudi, poslovni broj UsII-68/20-11 od 7. listopada 2020., koje nastavno u mjerodavnom dijelu sadržajno citira, nakon čega daje detaljan osvrt na primjenu odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika, navodeći, pored ostalog, da kada infrastrukturni operator, ovdje tužitelj, koristi tuđe nekretnine na kojima je izgradio EKI, tada je on njihovim vlasnicima u obvezi platiti naknadu za korištenje tih nekretnina, odnosno propisanu potpunu naknadu za pravo puta u smislu članka 28. stavka 4. ZEK-a, za sve vrste (ukupnu) količinu izgrađene infrastrukture na tim nekretninama, a ne samo za neke nekretnine iz njihove ukupnosti ili samo za dio ukupne količine izgrađene infrastrukture na nekim nekretninama (za nekretnine/infrastrukturu iz ugovora). Iznoseći opširno i druge razloge zbog kojih smatra da je osporeno rješenje na zakonu utemeljeno, zainteresirana osoba predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, uz naknadu iskazanog troška za sastav odgovora na tužbu uvećan za PDV, u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn.

5. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.-dalje u tekstu: ZUS), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, koji se na iste nije posebno očitovao.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj podnio tuženiku prijedlog za obnovu postupka okončanog rješenjem tuženika, klasa: UP/I-344-03/16-11/263, urbroj: 376-10-18-20 od 14. studenog 2018., koji prijedlog je tuženik osporenim rješenjem odbio.

8. Tužitelj je svoj prijedlog za obnovu postupka utemeljio na presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: 88 Pž-3717/2018-7 od 26. listopada 2020., kojom je utvrđeno da je otkaz Ugovora o služnosti, kojeg je Grad Buje izjavio 27. veljače 2017., neosnovan i bez pravnog učinka, smatrajući da se radi o razlogu za obnovu postupka propisanog odredbom članka 123. stavka 2. točke 3. ZUP-a.

9. Citiranom zakonskom odredbom propisano je da se obnova postupka, u kojem je doneseno rješenje protiv kojeg se ne može izjaviti žalba, može pokrenuti na zahtjev stranke ili po službenoj dužnosti bez vremenskog ograničenja ako se rješenje temelji na prethodnom pitanju, a nadležni sud ili javnopravno tijelo o tom je pitanju kasnije odlučilo u bitnim točkama drukčije.

10. Ovaj Sud, međutim, nalazi da utvrđenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske ne predstavlja razlog u smislu navedene odredbe članka 123. stavka 2. točke 3. ZUP-a, odnosno da se ne radi o rješenju koje se temelji na prethodnom pitanju, radi čega bi trebalo dozvoliti obnovu upravnog postupka u konkretnom slučaju. Naime, presude drugih sudova, pa i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske na kojoj tužitelj temelji svoj prijedlog za obnovu upravnog postupka, a u vezi s otkazom ugovora o služnosti, po ocjeni ovoga Suda, u konkretnom slučaju ne dovodi do drukčijeg rješenja kako to pogrešno smatra tužitelj.

11. Tužitelj u tužbi, među ostalim, upućuje i na odredbu članka 8. stavka 4. Pravilnika, prema kojoj obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo na temelju kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. Smatra da otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti nije valjan, slijedom čega postoji druga osnova za plaćanje naknade za korištenje nekretnina koja čini zapreku da se takva naknada utvrđuje rješenjem tuženika.

12. Međutim, u konkretnom slučaju, odnosno u postupku čiju obnovu tužitelj traži, radilo se o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta u smislu odredaba ZEK-a, pa se ne radi o postupku propisanom navedenom odredbom Pravilnika, prema kojoj je postojanje ugovora kojim bi bilo regulirano plaćanje naknade za pravo puta bilo uvjet za prestanak obveze plaćanja naknade. Osim toga, u dosljednoj sudskoj praksi već je iskazano stajalište da je izjava o otkazu ugovora, koja je nesporno postojala u trenutku donošenja rješenja kojim se odlučivalo u tom postupku, dovoljan dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini.

13. Kako se, dakle, u ovom slučaju, u postupku čiju obnovu tužitelj traži, nije radilo o postupku u smislu odredbe članka 8. stavka 4. navedenog Pravilnika niti je rješenje doneseno na temelju te odredbe, ocjena valjanosti otkaza ugovora o služnosti nema značenje prethodnog pitanja u smislu odredbe članka 55. ZUP-a bez rješavanja kojeg ne bi bilo moguće riješiti upravnu stvar utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a posljedično tome i visine naknade za pravo puta. Stoga presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u vezi otkaza ugovora o pravu služnosti ne predstavlja razlog za obnovu postupka propisan člankom 123. stavkom 2. točkom 3. ZUP-a.

14. U pogledu prijedloga tužitelja za održavanje rasprave pred ovim Sudom, treba istaknuti da tužitelj, tuženik, a niti zainteresirana osoba nisu dovele u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u postupku i odlučnog za pravilno rješavanje predmetne upravne stvari, pa je ovaj Sud predmetni spor riješio bez održavanja javne rasprave, ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva pitanja, odnosno ona koja su odlučna za donošenje pravilnog rješenja, te da razlozi zbog kojih se osporeno rješenje osporava ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja.

15. Slijedom navedenog, trebalo je, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, presuditi kao u izreci ove presude (točka I. izreke presude).

16. Odluka o naknadi troškova spora temelji se odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a, te je tužitelj odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova spora jer nije uspio u predmetnom upravnom sporu, dok je zainteresiranoj osobi, koja je u sporu uspjela, na temelju Tbr. 23. točke 1. alineje 2., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), dosuđen trošak spora koji se odnosi na sastav odgovora na tužbu uvećan za PDV u zatraženom iznosu (točke II. i III. izreke presude).

17. Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a (točka IV. izreke presude).

U Zagrebu 22. srpnja 2021.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpavka, ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

PRJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Priljeno: 24.08.2021. 13:37:26 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/21-01/29	376-08/1B	
Uredbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-21-03	0	

d2751375